

„Е, аркадашь, што си се умислилъ така, каза ми пловдивчанинъ тѣ, остави бѣдѣште то на себе си, гледай настоящето!“

Оно је неутешително, отговорихъ.

„Така је“, отговори приателътъ, и се оттегли на мѣстото си. Нѣколко черкези стоаха на едно високо мѣсто и гледаха жѣлѣзни ти кола съ обикновенно то си диво любопитство, като че никога не са виждали такъво нѣшто. Появление то имъ показоваше, че сме близу до село то. Чу се свирна та на тренъ тѣ. Стигнахми. Ми слѣзохми да си починемъ. Съгледахъ, че село то Черкезъ-кюй бѣ расположено отдѣсно на желѣзний пѣтъ. Това село је населено само отъ једни черкези. Черкезити ти са доста познати, та не је нужда да ти ги описовамъ. Ти отскоро прѣселени, не са оште навикнали на условина та на мѣстний животъ и си запазватъ напълно не само типъ тѣ, нѣ и језикъ тѣ, носене то и грабителский духъ; јето зашто население то гледа на тѣхъ съ плашливо око и съ голѣмо недовѣрие.

Отъ Черкезъ-кюй стигнахми въ Чорлу, срѣдъ једна доста живописна мѣстность. Бѣше нѣкакъвъ си празникъ. Много селане и селанки въ празнични облѣкла се расхождаха по полето и като че оживѣваха пустинность та на уединената станциа, задъ којато се съгледоваха ниви обработени.

Слѣдъ једна почивка нѣколко минути, минахми једно слѣдъ друго станцији ти: Седлери, Кюпекли, Луле-Бургазъ и Павликюй, които са расположени посрѣдъ једна пространна полана, населена съ трудолюбиви селане. Приатно бѣ да гледашь зелени ти ниви, здрави ти селане съ тѣхний самодоволенъ видъ. Съ једна рѣчь, таа страна като че је по-населена и по-обработена. Въ Луле-Бургазъ живѣяатъ: јевреи, армене, грѣци и турци.

Задъ Луле-Бургазъ иде Баба-Иски. Наблизу има јединъ мостъ, турска направа, и добрѣ съхраненъ, отдѣто се заминова за Одринъ.

Село то Павли-кюй је доста голѣмо и има до 500 къшти. Мѣсто то је плодовито; оттукъ нататѣкъ чисто българский елементъ става по-чувствителенъ. Българско то трудолюбие се виждаше на всака стѣпка; мѣста изорани имаше много, а ниви ти на неизгледано пространство се люлѣаха като море. Туку се простихми съ павликюецъ тѣ, нашый приврѣменъ другаръ.

Чакаше ни Узунъ-кюпрю, мостъ изграденъ на врѣхъ тѣ, отдѣто се отдѣлетъ два та јаза. Като го миновахми на очи ти ни се откри великолѣпно то и пространно поле на Марица,